

[Ministeren for skatter og afgifter.]
slag gennem vedtagelse af de af mig stillede ændringsforslag. De vil udelukkende skabe den ligestilling, som har været sigtet med lovforslaget, og jeg skal derfor anbefale, at man vedtager dem.

Jeg vil dog herudover gøre et par bemærkninger til fremskridtspartiets ændringsforslag. Det kan lyde tilforladeligt, når hr. Glistrup fører argumentationen på, at det fylder 2½ linje, men det er jo ikke det, der er sagen. Det, der er sagen, er, hvilken konsekvens gennemførelsen af et ændringsforslag på disse 2½ linje vil få. Det vil for det første få den konsekvens, at det skal være afgørende for arveafgiften, om der er en aldersforskel på 10 år mellem ægtefæller. Det er vist ikke et kriterium, man med nogen saglighed kan indlægge i en lovgivning. Derudover vil det indeholde det, at man i beslutningen om, hvordan man skal testamenterer sin arv, skal overveje, om den pågældende, man vil testamentere arven til, nu er 10 år yngre end én selv, for hvis man sikrer sig, at vedkommende ikke er det, bliver der ingen arveafgift. Derfor er det et afgørende indgreb i de arveafgiftsbestemmelser, vi har nu; hr. Glistrup har selvfølgelig ret, når han siger, at det ikke betyder en total ophævelse af arveafgiften, men konsekvensen af at gennemføre så urimelige regler, som ligger i disse 2½ linje fra fremskridtspartiet, vil naturligt føre frem i retning af en total ophævelse.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det lader ikke til at blive lettere at diskutere med hr. Glistrup. Nu ved jeg ikke, hvordan fejltagelsen fra hr. Glistrups side denne gang opstår. Hr. Glistrup siger, at jeg skulle have sagt, at gennemførelse af hans forslag skulle medføre en ophævelse af arveretten. Ja men det har jeg aldeles ikke sagt. Arveretten bliver da ikke berørt af, at man letter arveafgifterne.

Jeg tror, hr. Glistrup, at vi bliver nødt til, hvis vi skal have en fornuftig diskussion, at bruge det samme sprog og de samme definitioner. Arveretten er retten til at arve, arveafgiften er en begrænsning af denne ret til at arve, nemlig gennem en samfundsafgift. Det er den sidste, der bliver ødelagt, hvis man

følger hr. Glistrup, naturligvis ikke den første. Det er jo rent sludder.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ja men det var da udmærket med hr. Bernhard Baunsgaards sidste indlæg. Vi har jo debatten for at få afklaret vore ting. Jeg er helt enig i den terminologi, der nu blev anvendt fra hr. Bernhard Baunsgaards side, og dermed har vi jo afklaret den misforståelse imellem os.

Men så er der problemet, om hr. Bernhard Baunsgaard har ret i, at det totalt vil ødelægge arveafgiftsbestemmelserne, og det faldt jo i tråd med det, som ministeren — og det takker jeg ham da for — forsøgte at komme med en argumentation for. Jeg finder altså, at ministerens argumentation ikke var særlig holdbar, men det var da i hvert tilfælde noget, man kan diskutere, idet forholdet er det, at langt, langt de fleste arvefald i dette land går fra den ene generation til den næste, måske endda frem til yderligere barnebarngenerationen eller længere frem. Det vil vores ændringsforslag ikke påvirke på nogen som helst måde, så det, vi taler om, er under alle omstændigheder ikke noget, der er et centralt, frontalt angreb på arveafgiften som sådan. Det drejer sig i meget, meget vidt omfang om problemer, som slet ikke omfattes af det, der er til debat her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 108 stemmer mod 18.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 96 stemmer mod 33.

§ 1 således ændret, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbe-